

*Dit boek kan in 2015 worden
gekozen door de jonge jury*

Van Theo en Marianne Hoogstraaten verscheen eerder:

*Webcamgirls
(ff)Out!*

www.uitgeverijholland.nl
www.marianne-en-theo-hoogstraaten.nl

Omslagontwerp: Sproud, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever.

© Theo en Marianne Hoogstraaten, 2013

ISBN e-boek 9789025112349
NUR 283

HOOFDSTUK 1

‘Nou, veel succes! Zodra de bovenste drie lampjes gaan branden, mag je beginnen. De lampjes eronder kunnen op rood of op groen springen. Driemaal rood betekent dat je meteen moet stoppen. Heb je het begrepen?’

Daisy knikt. Drie lampjes op rood is wegwezen, één lampje op groen is door naar de volgende ronde. Dat had Melissa, een bekende presentatrice uit de tv-wereld, haar echt niet meer hoeven uitleggen.

Naast de lampjes hangt een groot beeldscherm aan de muur, met erboven een camera. Onzeker tuurt Daisy in het donkere oog. Zou ze nu al worden opgenomen? Ze hebben verteld dat ze zichzelf op het beeldscherm kan zien zodra de camera loopt. Dan kunnen de juryleden haar ook zien, en horen natuurlijk.

Waarom duurt het zo lang? De jongen die voor haar aan de beurt was heeft vast een groen lampje gekregen en staat nu na te praten met de jury. Dan maakt zij misschien minder kans om door te gaan. Uit de overgebleven kandidaten mogen ze er namelijk maar zestien uitkiezen. Die gaan door naar de volgende ronde.

Wat was ze blij toen ze, nadat ze een van haar eigen nummers had ingestuurd, mocht meedoen aan de selectierondes. Daarin moest ze voor scouts van YoungStars laten horen wat ze kon. Drie weken geleden kreeg ze het bevrijdende mailtje waarin stond dat ze bij de laatste zestig zat. Ze ging helemaal uit haar dak. Ze mocht zingen voor een jury van beroemde popsterren als Lois en Brett. Dat was wel even wat anders dan voor die onbekende scouts.

Nervus haalt ze haar tong langs haar lippen, verplaatst haar gewicht van het ene naar het andere been en krabt aan haar neus. Shit. Er floept een lamp aan die op haar is gericht. Op het scherm verschijnt een meisje dat snel een hand bij haar neus weghaalt en haar geschrokken aankijkt. Ze heeft glanzend, kastanjebruin haar

en mooie, grote ogen. De camera zoemt in, haar gezicht komt meer dan levensgroot in beeld.

Als vanzelf zet Daisy een stap naar achteren. Wat erg! De puistjes op haar voorhoofd worden vergroot tot vulkaantjes met kratertjes ertussen. Ze had er veel meer make-up op moeten doen. En de lijntjes onder haar ogen hadden minder dik moeten zijn.

Waarom gaan de bovenste lampjes niet aan? Dit is zo vreemd, net alsof ze niet naar zichzelf, maar naar een ander meisje staat te kijken. Ze onderdrukt de neiging om opnieuw aan haar neus te krabben en tuurt in het cameraoog. Dit doen ze natuurlijk expres, om te testen of ze wel stressbestendig is. Een meisje dat al zenuwachtig wordt van een camera in een lege ruimte, heeft op een podium voor een volle zaal niets te zoeken. Ze moet zich ontspannen, recht in de camera kijken en glimlachen.

Het meisje op het scherm trekt een grimas, die weinig wegheeft van een ontspannen lachje. Dit is absurd. Zolang laat je iemand toch niet wachten?

Opeens springen naast het scherm de bovenste drie lampjes aan. Nu kunnen ze haar zien. Nerveus wriemelt ze met haar hand aan haar truitje en haalt diep adem.

'Ik ga *Bleeding Love* van Leona Lewis zingen.' Haar stem trilt. Het meisje op het scherm kijkt haar ongelukkig aan. Meteen floept het middelste rode lampje aan, terwijl ze nog geen noot heeft gezongen. Nog twee lampjes en ze mag gaan. Dan is alles voor niets geweest. Ze recht haar rug en zet in. Zonder begeleiding is het best moeilijk om *Bleeding Love* te zingen, ook al heeft ze het nummer eindeloos ingestudeerd.

Het lukt om wat te ontspannen en de tonen zuiver te treffen. Ze voelt dat het nu een stuk beter gaat dan in het begin. De hoge uithalen komen er opeens goed uit. Het meisje op het scherm krijgt zelfs een lachje op haar gezicht omdat het zo goed gaat. De andere twee lampjes branden nog steeds niet rood. Een goed teken, dat haar over het laatste restje onzekerheid heen tilt. Daisy zingt alsof

haar leven ervan afhangt.

Naast het scherm springt het linker lampje op groen. Ze kan het nauwelijks geloven, verslikt zich bijna in de laatste regels van het refrein.

Vanaf het scherm kijkt een meisje met een opgewonden blos haar stomverbaasd aan. 'Ik?' lijkt ze te vragen. 'Ja, jij. Je bent door naar de volgende ronde.'

De deur gaat open. Melissa komt met een glimlach op haar gezicht binnen. 'Goed gedaan, Daisy. Gefeliciteerd. Je mag door naar de jury.' Melissa opent een andere deur dan die waardoor ze is binnengekomen. 'We zien elkaar straks weer. Ik ga intussen de volgende kandidaat halen.'

De juryleden zitten alle drie achter een eigen tv-schermb. Helemaal links zit Lois, haar idool, omdat ze zulke prachtige ballads kan zingen. Ze is lang niet zo populair als Brett, die achter het middelste scherm zit. Die heeft haar dus meteen rood gegeven, weet ze nu. Brett heeft al drie platina albums op zijn naam staan en heeft opgetreden in de Arena en het Ahoy. Lois geeft niet van die mega optredens. Haar liedjes zijn om naar te luisteren, niet om het refrein mee te schreeuwen en mee te deinen met de massa.

'Vertel eens. Hoe heet je?' vraagt Rodger. Hij zingt vooral Nederlandstalige songs en is minstens zo beroemd als Brett.

'Ik ben Daisy,' zegt ze bedeesd. Ze voelt zich heel klein en onbelangrijk nu ze voor drie beroemde zangers staat.

Rodger knikt. 'Je hebt een mooie stem, Daisy, een goede timing ook. Je staat er alleen, hoe zal ik het zeggen, wat houtherig bij.'

'Helemaal mee eens,' zegt Brett. 'Je hebt een prachtige stem, heel zuiver, een uitstekende dictie. Alleen, je stáát er niet, vanaf de eerste seconde al niet.'

'Nóg niet.' Lois zit haar aandachtig op te nemen. 'Aan die stem hoeft niet veel meer gedaan te worden, Daisy. We moeten vooral werken aan je houding, je uitstraling. Maar daar heb ik alle vertrouwen in, anders had ik je er niet uitgehaald. Waar heb je zo

mooi leren zingen?’

‘Ik heb vanaf mijn vijfde jaar zangles en gitaarles. Mijn oma heeft vroeger opera’s gezongen en ze speelt piano. En ik heb meegezongen in het koor van musical *Mermaids in love*.’

‘Die draaide in december en nog twee weken in dit jaar, als ik het goed heb,’ merkt Brett op. ‘Hoe vaak heb je meegezongen?’ Hij wisselt een blik van verstandhouding met Rodger.

‘Weet ik niet precies. Alleen in de weekends.’

‘Dat valt dan mee. Kreeg je daarvoor betaald, Daisy?’ vraagt Rodger.

‘Nee. Zingen doe ik voor mijn plezier, hoor,’ antwoordt ze verbaasd. Waarom willen ze niet weten wat ze daarin heeft gezongen, en of ze het moeilijk vond om voor publiek te zingen? Zulke dingen. Niet de rare vragen die Brett en Rodger stellen. ‘Ik vond het alleen maar leuk om mee te mogen doen.’

‘Het is ook een hele eer om op jouw leeftijd in zo’n grote productie te mogen staan,’ zegt Lois. ‘Hoe oud ben je, Daisy? Veertien? Vijftien?’

‘Vijftien. Op 30 april word ik zestien. Na de finale dus,’ laat ze zich ontvallen.

Brett schiet in de lach, Rodger grijnst, Lois kijkt neutraal.

‘O, sorry.’ Daisy voelt dat ze bloost. ‘Ik bedoelde alleen maar...’

‘Dat je nog geen zestien bent als je het geluk hebt om de finale te bereiken. Anders zou je niet mogen meedoen,’ helpt Lois haar glimlachend. ‘We gaan er hard aan werken, Daisy. Ik heb er alle vertrouwen in. Straks hoor je hoe het verder gaat. Voorlopig heb je meer dan zeventuizend kandidaten achter je gelaten. Ik vermoed dat je dat wel met je familie zult willen vieren. Melissa brengt je nu naar ze toe.’

Haar ouders, Milo, Sandrine... Ze heeft helemaal niet meer aan ze gedacht. Ze hebben haar auditie op een groot scherm kunnen volgen. Wat zullen ze geschrokken zijn toen er meteen een rood lampje aansprong en wat zullen ze in spanning hebben gezeten.

‘Ga je mee, Daisy?’

Melissa is zo stil binnengekomen, dat ze haar niet heeft gehoord. Ze vergeet nog bijna om de juryleden gedag te zeggen voor ze met haar meeloopt. Lois moet erom lachen. Wat is ze blij dat Lois haar heeft uitgekozen. Opeens heeft ze het gevoel dat ze in een droom leeft, dat ze niet Daisy is maar Sneeuwwitje, een sprookjesprinses die zichzelf straks op beeldscherm staat te bewonderen in plaats van in spiegels.

‘Eerst met je familie een klein feestje vieren. Daarna neemt een van onze juristen de afspraken en het contract met je door,’ hoort ze Melissa zeggen.

HOOFDSTUK 2

De volgende dag, zondag, droomt Daisy op haar kamer nog een beetje na. Morgen gaat haar gewone leventje verder en dan moet ze weer met beide benen op de grond zijn geland. Volgens Laura, haar moeder, zal ze eraan moeten wennen dat alles vanaf nu een stuk minder alledaags wordt.

Na haar optreden heeft Laura haar met tranen in haar ogen in de armen gesloten.

‘Ik was zo trots op je Daisy, omdat je na dat rode lampje toch kans zag om jezelf te hervinden en het nummer foutloos te zingen,’ fluisterde ze in haar oor.

Dat ook Jack, haar vader, apetrots was hoefde hij niet te zeggen. Zijn glunderende gezicht en de manier waarop hij om zich heen keek, zo van: dit is wel mijn dochter hoor, vertelde alles.

Milo en Sandrine begonnen te juichen en te springen toen ze met Melissa op hen kwam aflopen. Haar zus houdt van dansen en zit al heel lang op ballet. Zij droomt ervan om ooit een primaballerina te worden.

‘Ik had toch tegen je gezegd dat je beweegt als een aap met rugpijn,’ grinnikte Sandrine na de omhelzing.

Iedereen had het commentaar van de jury kunnen horen. Voortaan ging iedereen op haar houding letten, besepte Daisy.

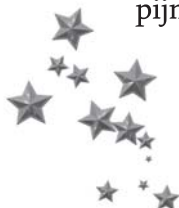
‘Maar ik ga je helpen, hoor. Vanaf morgen gaan we elke dag een half uur voor de spiegel oefenen. Oké?’

Sandrine heeft in haar kamer een grote wandspiegel om haar pasjes, pirouettes en sprongen goed te kunnen instuderen.

‘Best, hoor,’ had ze gemompeld.

‘En we gaan vanaf nu ook wat meer op je figuur letten,’ besliste haar moeder. ‘Je eet te veel zoetheid en vette rommel.’

‘Mijn kleine zusje wil in de schijnwerpers staan, en dus moet ze pijn lijden,’ had Sandrine geplaagd.

Andere keren zou ze boos zijn geworden als Sandrine haar zo noemde. Wat verbeeldde ze zich wel? Ze is maar twee jaar ouder dan zij en Milo, haar tweelingbroer. Gisteren mocht Sandrine echter alles zeggen zonder dat Daisy boos werd, zelfs dat ze op een aap met rugpijn leek, of een oorwurm met een kater.

Heeft ze echt zo ernstig gekeken voor ze begon met zingen? Ze moet de beelden maar eens terugkijken en er daarna hard aan werken om het te verbeteren. Met Lois, met Sandrine, met iedereen die haar wil helpen om wat minder op Daisy te gaan lijken en wat meer op de YoungStar die het publiek wil zien. Anders ligt ze er in de volgende ronde al uit, hoe mooi ze ook kan zingen. Hier, in haar kamer, mag ze zichzelf zijn, een meisje dat mooie, soms een beetje droevige liedjes schrijft over dingen die haar bezighouden. Aan houding of uitstraling hoeft ze hier niet te denken. Zodra ze echter de deur uitgaat en anderen haar kunnen zien en horen, moet die Daisy thuisblijven. Alleen haar mooie stem mag mee. Wanneer ze op zaterdag haar ouders in de winkel helpt, zal ze opeens moeten opletten hoe ze eruitziet en wat ze zegt. Kan een meisje dat meedoet aan YoungStars eigenlijk nog wel achter de toonbank staan? vraagt ze zich af. Dan zouden haar moeder en Sandrine voortaan samen brood en banket moeten verkopen, en op zaterdag redden ze het soms met z'n drieën niet eens.

Hè, waarom denkt ze meteen aan zulke dingen? Ze is door naar de volgende ronde van YoungStars. Vanaf volgende week gaat ze met Lois een nieuw nummer instuderen en aan haar presentatie werken, ze krijgt mooie kleren en sieraden om te dragen tijdens haar optreden. Een visagiste gaat haar opmaken en een kapper gaat haar haren doen. Misschien krijgt ze wel haarstukjes om het langer te laten lijken. Daar moet ze over blijven dromen, zoals ieder meisje zou doen, en dingetjes die even wat minder lijken voor lief nemen.

Haar gedachten worden onderbroken door de voordeurbel. Ze staat op en kijkt door het raam. Op de oprit staat de blauwe Ford

van opa en oma.

De zware stem van haar opa galmt door de hal. 'Daar is onze ster in wording,' roept hij als ze de trap afloopt. 'Kom eens hier, meis.' Ze krijgt een iets te stevige knuffel, ook van haar oma. 'Kind, kind, wie had dat allemaal gedacht,' zegt ze.

Even later zitten ze aan de thee met wat lekkers om haar 'overwinning' te vieren. Milo is ook naar beneden gekomen.

'Ik wil er alles over horen,' zegt oma. 'Je hebt voor een camera gezongen. Bekende zangers en zangeressen hebben dat op een groot scherm kunnen zien en jou uitgekozen. Klopt dat een beetje?'

'Ze hebben toch ook andere jongelui' – typisch een opawoord, vindt Daisy – 'uitgekozen?'

'Ze zijn nog met z'n zestienen, ja,' zegt Laura. 'Daisy is dus niet de enige ster, pa.'

'Met die groep kom je dus de komende weken op tv en dan mogen wij op je stemmen?'

'Dat klopt niet helemaal, hoor.' Geduldig legt Daisy uit dat ze in de volgende ronde moet zingen op een podium voor een grote zaal. Familie en vrienden mogen komen kijken en het wordt uitgezonden op tv, maar het publiek mag nog niet stemmen. In de zaal zitten ook producers van platenmaatschappijen, bekende dj's, programmamakers van radio en tv, muzikrecensenten, en een paar beroemde popsterren. Wie dat zijn is nog een verrassing. Die hebben allemaal een stemkastje waarmee ze de kandidaten cijfers geven. De acht met de hoogste score gaan door naar de finalerondes. Daarin mag het publiek pas stemmen.

'Eerst komt de kwartfinale,' vult Milo aan. 'Daarin vallen er weer vier af. Dan de halve finale, waarin er opnieuw twee weg moeten.'

'Dan zijn er dus nog twee over voor de finale.' Opa knikt dat hij het allemaal heeft begrepen.

'Dat klopt. Die zijn allebei door het publiek gekozen. Maar de vakjury kiest zelf nog een derde finalist uit degenen die het niet hebben gehaald.'

'Tjonge, tjonge, wat maken ze het weer ingewikkeld,' verzucht

oma. 'We kunnen dus drie keer op je gaan stemmen. Heb ik dat nou goed?'

'Dan moet ik de finale wel halen, hoor,' zegt Daisy. 'En die is pas over zes weken.'

'Natuurlijk haal je die. We gaan de hele straat en iedereen die we kennen vragen om op jou te stemmen,' belooft opa.

'En wat dacht je van al onze klanten?' zegt haar vader.

Maandagochtend begint op school als elke andere maandagochtend. Tussen haar klasgenoten van havo-3 in, schuifelt Daisy met frisse tegenzin het lokaal van hun leraar Nederlands in. Die heeft de pech Eikelenboom te heten. Toch laat hij de dubbelzinnige grappen die over zijn naam worden gemaakt, meestal schouderophalend van zich afglijden. Toen Jurgen hem vorige week vanwege een één voor een proefwerk uitschold voor grote eikel, stuurde hij hem niet eens de klas uit. 'Prettig dat je zoiets wel begrijpt, Jurgen,' zei hij laconiek. 'Heel goed! Een eikel is in potentie een eikenboom.' Jurgen wist niets terug te zeggen en hield zich de rest van de les opvallend rustig.

Vandaag geen dubbelzinnige of flauwe grappen alsjeblijft, en zeker geen ingewikkelde teksten. Dat is wel het laatste waar haar hoofd nu naar staat.

Eikel is in een goed humeur. Als iedereen op zijn plek zit vraagt hij of ze een goed weekend hebben gehad. Sjoerd, een zittenblijver die vooral uitblinkt in stoere taal, wil wel kwijt dat hij zaterdagavond met een paar vrienden in de kroeg heeft gezeten.

'Het bier kostte niet zo duur als anders, omdat het café haar tienjarig bestaan vierde,' vertelt hij. 'We konden dus flink innemen.' Grijnzend incasseert hij de bewonderende blikken van jongens om hem heen.

'Wat een mooi begin van de les,' reageert hun leraar. 'Heeft iedereen gehoord wat hij zei?'

De grijns op Sjoerds gezicht maakt plaats voor achterdocht. Ju-

liette en Sofie, die voor Daisy zitten, staken hun gefluister. De toon waarop Eikel de vraag stelde, is ook hun niet ontgaan. Sjoerds kroegverhaal een mooi begin van de les? Hier klopt iets niet.

Amy, die naast haar zit, stoot Daisy aan. 'Moet je Eikels gezicht zien. Hoe kan die man op maandagmorgen al zo wakker zijn?'

Amy is de enige aan wie Daisy heeft verteld dat ze mee ging doen aan YoungStars. Ze heeft haar ook wel eens een van haar liedjes laten horen. Best wel goed, vond Amy. Daarna had ze het meteen weer over Ruben, die zulke mooie ogen heeft, en over haar zus, die voor haar zestiende verjaardag geld aan haar ouders wil vragen voor een borstvergroting. 'Als zij dat voor elkaar krijgt, dan mag ik ook als ik zestien word.' Amy had daarbij wat sip naar haar shirtje gekeken, waar de gewenste bolling zich nog niet liet zien. 'Ik ben door naar de volgende ronde van YoungStars,' fluistert Daisy.

'Echt waar?' Amy kijkt ongelovig. 'Daar moet je toch verschrikkelijk goed voor zijn?'

In de klas is het stiller geworden.

'Waarom is wat Sjoerd zegt opeens zo belangrijk?' vraagt Jurgen.

'Ik neem die eikel nooit serieus.'

'Deze keer kun je wat van hem leren,' reageert hun leraar, de toespeling negerend.

'O ja? Hoeveel biertjes je op een avond kunt zuipen soms?'

'Volgens mij geef ik jullie Nederlands,' zegt Eikelenboom droog.

'Het gaat mij erom hoe hij het vertelt. Sjoerd zag namelijk kans om in één simpele zin twee kapitale fouten te maken.'

De klas zucht. De belangstelling van de klas zakt weg terwijl Eikel uitlegt dat iets niet duur *kost*, maar niet duur *is*. En dat niet veel kost ook goed is. Als hij daarna ook nog begint te zeveren dat het café *zijn* en niet *haar* tienjarig bestaan vierde, haakt de klas massaal af.

Eikelenboom geeft ook les op het gymnasium. Daarom is hij soms

voor havo-leerlingen een beetje moeilijk te volgen.

Amy stoot haar aan. 'Kom je dan op tv?'

'Ja. Geloof je me niet?'

Het muntje lijkt bij Amy te vallen. 'Je komt dus echt op tv!'

Sofie draait zich meteen om. 'Wie komt er op tv?' vraagt ze.

'Daisy. Ze is door naar de volgende ronde van YoungStars,' zegt Amy luider dan zo-even.

'Hallo dames. Mag ik jullie aandacht?'

'Dit is belangrijk, meneer,' zegt Amy.

'Wat kan er belangrijker zijn dan jullie taalontwikkeling?' vraagt Eikelenboom wat spottend.

'Daisy komt op tv, meneer. Ze is door naar de tweede ronde van YoungStars.'

Plotseling is ieders aandacht op Daisy gericht. Ze voelt dat ze een vuurrode kop krijgt. Shit. Dat was niet de bedoeling.

'Echt waar?' vraagt Juliette met een gezicht waar het ongeloof vanaf druipt.

Juliette is zo'n beetje het populairste meisje van de klas en wil altijd in het middelpunt staan. Vorige week is ze vijftien geworden, maar ze ziet er door haar make-up en haar kleding minstens twee jaar ouder uit. En ze heeft een vriendje uit de vijfde. Jammer dat ze niet in Amerika woont, heeft ze eens gezegd. Daar zou ze cheerleader zijn geweest. Volgens Daisy weet ze niet eens wat dat is, maar het klinkt spannend en interessant.

'Waarom zeg je niets, Daisy?' vraagt haar leraar.

'Gewoon... Ik zit nog maar in de volgende ronde, meer niet.'

'Meer niet? Voor zover ik weet komen op de audities duizenden tieners af om hun kunstje te laten horen en daarna snel beroemd te worden. Daar blijven er maar een paar van over. Weet je toevallig hoeveel kandidaten auditie hebben gedaan?'

'Meer dan zeventuizend.' Gelukkig, haar stem klinkt weer normaal en haar hoofd gloeit niet meer zo.

'Meer dan zeventuizend,' herhaalt haar leraar langzaam. 'Hoeveel

zijn daarvan nog over?’

‘Zestien.’

‘En jij hoort daarbij? Geweldig. Dat vind ik knap van je, Daisy.’ Hij lijkt serieus onder de indruk.

‘Ze zingt hartstikke mooi, meneer, en ze begeleidt zichzelf op de gitaar.’

Amy kijkt de klas rond met een gezicht alsof zij daar zelf voor heeft gezorgd. Ze geniet zichtbaar van de onverwachte aandacht die ze via Daisy krijgt.

‘En wanneer is die tweede ronde?’

‘Over drie weken pas. Tot dan moet ik elke zaterdag naar de studio om een song in te studeren met Lois. Ze leert me ook hoe ik het beste op het podium kan staan en zo.’

Bij het noemen van Lois’ naam gaapt bijna iedereen haar aan.

‘Heeft Lois je uitgekozen?’ vraagt Miranda. ‘Vet.’

‘Je bedoelt hoe je je moet presenteren. Fantastisch, Daisy. Ik ben trots op je. En wordt dat rechtstreeks op tv uitgezonden?’

‘Ja, op twee avonden. Ik weet niet op welke ik kom. Elke avond moeten er vier afvallen.’

‘Dan gaan er dus maar acht door?’ heeft haar leraar meteen door.

‘Ja. Naar de kwartfinale. Daarin moeten er weer vier afvallen. Wie overblijft gaat naar de halve finale.’

‘Net zoals op de wereldkampioenschappen voetbal. En een van mijn leerlingen gaat meedoen aan dat programma. Fantastisch!’

‘Het is dus zeker dat je op tv komt.’ Juliette zit haar nog steeds op te nemen met een mengeling van jaloezie en ongeloof. ‘Als ik jou was zou ik dan wel andere kleren gaan dragen. Kijk je wel eens naar shopping girls?’

‘Wat is dat nou weer?’ wil Eikel weten.

‘Een programma waarin meisjes een wedstrijdje doen wie de meest trendy kleding kan kopen,’ legt Sofie nuffig uit.

Daisy kijkt wat ongemakkelijk. Ze moet er niet aan denken een wandelende modepop te worden. Ze wil kleren dragen waarin ze

zich lekker voelt, vlot en modieus natuurlijk, maar niet zo overdreven als die twee meiden voor haar.

‘Misschien kunnen jullie Daisy wat adviezen geven,’ stelt hun leraar voor. ‘En natuurlijk komen we met de hele klas naar je optreden kijken, Daisy. Daar kunnen we toch wel kaartjes voor kopen?’

‘Dat denk ik wel.’

‘Dan zal ik informeren of er iets te regelen valt met een bus. Het is best bijzonder dat een leerling van onze school tot de laatste zestien doordringt.’

‘Ja, leuk meneer,’ roept Amy.

Haar anders zo onderkoelde leraar maakt zowaar een enthousiaste indruk. Daisy is verrast. Ze brengt blijkbaar iets teweeg, en ze staat nog niet eens in een finaleronde. Dat belooft wat als ze daar wel tot doordringt.

HOOFDSTUK 3

Tijdens de volgende lesuren zoemt het nieuws dat een meisje op school de eerste ronde van YoungStars heeft overleefd, via mobieltjes en social media de school rond. In de korte pauze merkt Daisy al dat van alle kanten nieuwsgierige en onderzoekende blikken op haar worden geworpen. Het voelt wat ongemakkelijk, en ze hoopt dat het zal wennen. Toch durft blijkbaar niemand haar iets te vragen. Net of ze al een ster is. Daar stap je ook niet zomaar op af om een praatje mee te maken.

Milo, die in de parallelklas zit, moet wél aan iedereen vertellen wat ze heeft gezongen, hoeveel rode lampjes ze heeft gehad, door wie ze is uitgekozen en meer van dat soort dingen.

‘Ik ben opeens hartstikke hot, Daisy,’ komt hij glunderend vertellen.

Zelfs Amy, die nooit enorm populair is geweest, staat volop in de belangstelling en lijkt er niet moe van te worden om aan iedereen te vertellen wat ze precies weet.

Na de pauze volgt een leuk uurtje wiskunde. De leraar laat de klas uitrekenen hoeveel procent van de YoungStars kandidaten de selectieronde en de eerste ronde heeft overleefd. Zestien van de zeventuizend blijkt slechts 0,229 procent te zijn, met een speling van 0,3. Te verwaarlozen, want er waren vast niet exact zeventuizend kandidaten, volgens de leraar.

‘Maar stel nou dat Daisy de finale haalt, dus één van de drie wordt. Hoeveel procent heeft ze dan achter zich gelaten?’ luidt zijn volgende opgave. Dat blijkt 99,957 procent te zijn, met een speling van 0,1.

Daisy weet nog niet goed hoe ze met al die belangstelling om moet gaan, maar ze vindt het wel leuk.

In de middagpauze komen Sofie en Juliette onverwachts bij haar aan tafel zitten. ‘We hebben een voorstel, Daisy,’ zegt Sofie.

‘Als je een middagje met ons gaat shoppen, dan helpen wij je om andere kleren uit te zoeken,’ stelt Juliette voor.

‘Want dit kan écht niet.’ Sofie kijkt afkeurend naar haar spijkerbroek en haar shirt.

‘Je moet ook andere schoenen kopen. En’ – ze bestudeert Daisy’s gezicht – ‘je ogen anders opmaken. Daar kan ik je wel bij helpen.’
‘Als je wilt, kun je er hartstikke sexy uitzien.’

Waarom ook niet? denkt Daisy. Ze bedoelen het goed.

Maar wil je dat allemaal wel? vraagt een stemmetje ergens in haar hoofd. Ze legt het snel het zwijgen op. Ze wil door met Young-Stars, omdat ze later zangeres wil worden, net als Lois. Wie iets wil bereiken moet nu eenmaal offers brengen en pijn lijden, zoals haar zus al zei. Als het echt niet anders kan, moet ze maar een beetje van zichzelf inleveren, tijdelijk uiteraard. Zodra ze heeft bereikt wat ze wil, kan ze weer gewoon zelf uitmaken waaraan ze wel of niet wil meedoen.

Als ze thuiskomt uit school wacht haar de volgende verrassing. Een groot landelijk dagblad wil een foto van alle zestien kandidaten publiceren, met een reportage van de volgende ronde. Bij de foto komen kort wat gegevens, zoals haar leeftijd, op welke school ze zit, of ze zangles heeft gehad, zulke dingen. Of ze snel een foto wil opsturen.

‘Zal ik een pasfoto opsturen?’ stelt ze aan haar moeder voor.

‘Nee, natuurlijk niet. Het moet er een zijn waarop je aan het zingen bent, met een microfoon in je hand,’ beslist Laura. ‘Zo’n foto blijft in hun archief zitten. Als je nog een ronde verder komt, kunnen ze die nog een keer gebruiken. Je moet er beter opstaan dan op een pasfoto, hoor.’

‘Een foto met mijn gitaar misschien?’

‘Zou kunnen,’ aarzelt Laura. ‘We hebben het er straks nog wel over. Heb je geen huiswerk?’

Alsof haar hoofd daarnaar staat. Op haar kamer gaat ze braaf achter haar bureautje zitten met de lesboeken opengeslagen voor

zich. Vrijwel niets van wat ze leest dringt tot haar door. Aanstaaende zaterdag is haar eerste afspraak met Lois en de leden van het team dat de kandidaten begeleidt. Dan zal ze ook kennismaken met haar concurrenten. Ze weet niet eens of er meer jongens dan meisjes door zijn naar de volgende ronde.

Met een zucht klapt ze haar boeken dicht en pakt haar gitaar van de standaard. Hij is behoorlijk ontstemd. Een voor een stemt ze de snaren. Volgens haar oma heeft ze een absoluut gehoor. Ze kan zonder stemfluitje of ander hulpmiddel haar gitaar stemmen. Een gave, volgens haar oma. Daardoor kan ze ook een toon ragzuiver inzetten als ze zingt. Zelf merkt ze daar natuurlijk niets van, maar het is wel fijn om te horen dat het nooit vals is.

Wanneer ze klaar is met stemmen speelt ze het intro van een song van Lois. Het zijn getokkelde akkoorden, met de D-mineur als basis. Die klinkt zo mooi, zo dromerig, vooral als je hem zacht speelt. Als vanzelf zet ze het lied in over een meisje dat besluit te gaan dagdromen, omdat ze het leven te ingewikkeld vindt worden. Het is een nummer dat ze zelf had willen schrijven.

‘Daisy,’ roept haar moeder in de hal, voordat ze iets anders kan gaan spelen. ‘Kom eens beneden.’

Met tegenzin zet ze haar gitaar terug en loopt de trap af. Laura staat haar met de telefoon in de hand op te wachten.

‘Het Overijssels Dagblad. Ze willen je een paar vragen stellen over YoungStars, dan kom je morgen al in de krant,’ zegt Laura trots.

‘Hebben ze daar dan toestemming voor gekregen?’

Haar moeder fronst haar wenkbrauwen. ‘Wat bedoel je?’

‘Dat staat in mijn contract. Ik mag alleen een interview geven als een journalist toestemming heeft van iemand van YoungStars.’

‘Weet je het zeker?’ De frons wordt dieper.

‘Het staat er echt in, hoor. Vraag zo maar aan papa. We hebben het contract samen doorgelezen.’

‘Dit zijn toch gewoon een paar vragen door de telefoon?’

‘Dat noemen ze ook een interview, mam. Ik weet het zeker. Die

krant moet maar opbellen naar YoungStars. Als ze het daar geen probleem vinden, mogen ze me terugbellen.'

'Niet te geloven.' Laura brengt de telefoon naar haar oor en legt uit wat Daisy heeft verteld. Daarna luistert ze naar de reactie van de journalist.

'Dat wil ik wel doen, hoor,' zegt ze. 'Als dat wel mag... Een moment alstublieft.' Ze kijkt Daisy weer aan. 'Mag ik hun vragen dan wel beantwoorden, uit jouw naam?'

'Ja zeg, dat weet ik niet hoor. Dat moet papa straks maar uitzoeken. Als ik me niet aan het contract houd, dan kost ons dat geld. Dat weet je toch?'

'Ik heb niet begrepen dat het zo ingewikkeld ligt.' Laura kijkt een beetje ontstemd. 'Belt u toch maar liever eerst naar YoungStars,' zegt ze tegen de journalist. 'Dan weten we zeker dat we geen regels overtreden.' Ze zet het toestel terug in de oplader. 'Best wel raar hoor, Daisy, dat we opeens over zulke dingen moeten nadenken. Mogen we eigenlijk wel een foto opsturen naar de krant?'

'Volgens mij wel. Ze mogen er alleen geen reclame mee maken zonder toestemming van YoungStars. Papa en ik hebben dat gisteren twee keer gelezen omdat we het niet geloofden. Net of ik al super beroemd ben. En waarom ik geen interview mag geven, snap ik al helemaal niet. Dat vertelt het contract namelijk niet.'

'Het heeft te maken met de arbeidstijdenwet voor minderjarigen,' legt haar vader een half uurtje later uit. Op haar leeftijd mag ze maar een beperkt aantal uren per jaar optreden. Het geven van een interview valt daaronder. 'Stel nou dat je de finale haalt, of die zelfs wint, dan gaan ze een album met je maken. Daarna komen er zeker aanvragen voor optredens, of je wordt gevraagd om mee te werken aan een commercial. Allemaal zaken waarmee YoungStars veel geld kan verdienen.'

'Wat zeg je nou?' reageert Laura verontwaardigd. 'Je bedoelt waarmee Daisy veel geld verdient, toch? En Daisy mag zeker zelf wel uitmaken wat ze wel en niet doet.'

‘Toch niet.’ Jack kijkt moeilijk. ‘Zulke dingen lopen allemaal via YoungStars. Daar kijken ze wat het beste in Daisy’s programma past en wat het meeste oplevert natuurlijk. Daisy krijgt uiteraard een percentage van de opbrengst. Als ze het allemaal anders wil, dan hoeft ze dat contract toch niet te tekenen, is hun redenering.’

‘Ja, hallo. Dan mag ik niet verder,’ zegt Daisy ongerust. ‘Je hebt de envelop vanochtend toch wel op de bus gedaan hè, pap?’

‘Wat dacht je dan?’

‘Waarom heb je me dit gisteren niet verteld?’ vraagt Laura. ‘Daisy is pas vijftien. Om je dan zo te moeten vastleggen...’

‘Hoe je er ook over denkt, zo’n kans krijgt Daisy nooit meer. Het zou dus wel stom zijn om niet te tekenen.’

‘Helemaal mee eens. En nu wil ik er niet meer over hebben. Ik moet een foto opsturen naar een krant, pap. Vind jij dat een gewone pasfoto goed genoeg is?’

HOOFDSTUK 4

In de dagen die volgen komt het project 'Making Daisy' langzaam op gang.

Op dinsdagavond belt Lois zomaar op om te vragen hoe ze zich voelt na zaterdag en of ze het aandurft om met haar gitaar op te treden in de volgende ronde. Milo neemt toevallig de telefoon op. Hij heeft een rode kop van opwinding als hij komt vertellen wie hij aan de lijn heeft.

'Wil je alvast nadenken over een image dat bij je past?' vraagt Lois aan Daisy. 'Een hoedje zou je goed staan, maar "Dromerig meisje met gitaar" zou ook kunnen. In deze ronde beslist de vakjury. Die ziet dan dat je meer kunt dan alleen zingen. Voor de volgende ronde kunnen we gewoon weer een andere strategie kiezen. We laten je niet door anderen van het podium blazen, Daisy.'

Een strategie! Zingen lijkt opeens oorlog geworden, waarin je van een podium kunt worden geblazen. Daisy moet even slikken.

'Klinkt niet echt leuk,' zegt ze.

'Zo zwaar moet je het niet opnemen, joh. Het blijft uiteraard een wedstrijd met een boel spanning, maar ook met veel leuke momenten, en vooral met geweldige en aardige mensen om je heen die je met alles zullen helpen.'

Net zoals Sandrine, Sofie en Juliette, Amy en Milo, die zelfs aanbiedt om haar manager te worden. Een grapje natuurlijk, maar toch. Hij is al bezig om een website voor haar te maken.

Ook Sandrine wil met haar aan de slag. En dus staan ze woensdagnmiddag in Sandrines kamer voor de spiegel.

'Rug recht, schouders naar achteren, borst vooruit, nek lang maken en kin omhoog. Armen losjes bewegen, niet te krampachtig, swingen vanuit je heupen.' Als een volleerde balletlerares doet ze voor wat ze bedoelt. 'Inademen, vasthouden en langzaam uitblazen.'

Best wel leuk eigenlijk, en hartstikke gezellig met haar zus

Waarom hebben ze dit niet eerder gedaan?

‘Buik in, borsten naar voren, daar kun je als zangeres flink mee scoren,’ rijmt Sandrine. Ze moeten er hard om lachen.

‘Elke dag een kwartiertje en je zult zien hoe zelfverzekerd je over een paar weken op het podium staat. Je weet dan dat je houding oké is, en dat je soepel en ritmisch kunt bewegen.’

‘Ja hoor,’ protesteert Daisy. ‘Alsof ik nu een stijve trut ben.’

‘Een beetje wel. Van die buik en die heupen kunnen trouwens best een paar pondjes af.’

‘Kom op, Daisy, een beetje minder,’ zegt haar moeder de volgende ochtend wanneer ze een dikke laag hagelslag op haar boterham strooit. Alsof ze met Sandrine samenspant.

De volgende dag vragen Sofie en Juliette opnieuw of ze vanavond, op koopavond, mee gaat shoppen. Gisteren stonden die twee nog net niet te kwijlen toen ze vertelde dat ze Brett wel een keer zou tegenkomen. Helaas moet Daisy het shoppingduo teleurstellen.

‘Ik heb al een afspraak in een fotostudio. Er moeten foto’s voor een krant worden gemaakt,’ vertelt ze.

‘Een fotoshoot! Je hebt meteen al een echte fotoshoot.’ Juliette slaat een hand voor haar mond. Verbazing en jaloezie druipen van haar gezicht. ‘Nou ja, daar zullen ze ook wel voor je aankleding zorgen,’ laat ze er teleurgesteld op volgen.

De volgende ochtend, op school, stelt ze het zogenaamd bezorgde duo gerust. In de fotostudio lagen inderdaad wat kleding en sieraden.

‘Er zijn foto’s van me gemaakt terwijl ik zing en gitaar speel,’ zegt ze.

‘Maar wat had je aan?’

‘Een rood jasje met gouden knopen, heel strak getailleerd. Madonna heeft zoiets weleens aan gehad, zei de fotograaf. Zonder iets eronder. Heel sexy.’

Sofie’s mond zakt open. ‘Echt waar? Had jij er ook niets onder?’

‘Natuurlijk wel. Zoiets moet je bewaren tot de finale,’ verzint Daisy.

Het tweetal is zwaar onder de indruk.

‘Tijdens de voorrondes van het nationaal songfestival stond iemand over chocola te zingen in een jurkje waar haar borsten bijna uitvielen,’ herinnert Juliette zich dan. ‘Maar ze heeft niet gewonnen.’

‘Nee, logisch niet.’

Beide meiden kijken haar afwachtend aan. Wat zij te zeggen heeft doet er opeens toe.

‘Hoezo?’ vraagt Sofie.

‘Nou, alle mannen en jongens zaten te wachten tot die borsten er helemaal uit zouden vallen, omdat ze geen bh droeg. Dat was pech! Daarna hebben ze uit wraak gestemd op een totempaal met veren, waar zomaar een liedje uitkwam.’

Sofie schiet in de lach, Juliette moet even nadenken en lacht dan mee. Maar goed dat ze niet weten dat ze dit niet zelf heeft verzonnen, maar Milo. Ze hebben thuis met z’n allen naar die uitzending gekeken en ze kan zich Milo’s commentaar nog goed herinneren. ‘Jeetje. Je was altijd zo stil,’ zegt Juliette. ‘Nu lijkt je opeens heel anders.’

Daisy haalt haar schouders er maar over op. Naar buiten toe gedraagt ze zich wel een beetje anders dan vroeger. Als ze wil bereiken wat ze zich heeft voorgenomen, zangeres worden, moet dat nu eenmaal. Maar als ze heel eerlijk is tegen zichzelf, dan zit ze helemaal niet te wachten op dit soort gesprekjes.

Veel liever zou ze vertellen over de song die ze heeft geschreven, gisteravond nog, na de fotosessie. Daarin loopt een meisje op koopavond met een camera door een winkelcentrum. Ze stopt bij een donkere jongen, die met zijn gitaar naast de ingang van een warenhuis zit te spelen. Meiden als Juliette en Sofie snellen full speed langs hem heen, naar binnen en weer naar buiten. Het meisje stopt en gooit een muntje in zijn bakje. Speciaal voor haar

zingt hij een liefdesliedje. Dat ontroert haar en ze wordt op slag smoorverliefd op hem. Plotseling springt hij echter op en zet het op een lopen. Het muntenbakje voor hem op de grond vergeet hij. Het meisje pakt het op en kijkt in de richting waarin hij is verdwenen. Ineens staan er twee stadswachten naast haar. Of ze bij hem hoort, willen ze weten. Nee dus. Wat doet ze dan met dat geldbakje? Ze wil hem gaan zoeken om het hem terug te geven. De mannen lachen haar uit en werpen een blik in het bakje, waar een paar muntjes van twintig in liggen. Ze wensen haar veel succes en lopen door. Het meisje dwaalt daarna urenlang door de stad, op zoek naar de onvindbare jongen. *Scared away love* heeft ze de song genoemd. De melodie voor het refrein zoemde al meteen door haar hoofd en ongemerkt heeft ze die vandaag al een aantal keer lopen neuriën. Aan de tekst gaat ze niet veel meer veranderen, denkt ze. Zeker niet van het refrein:

*His song was so nice
but there was fear in his eyes
for something I didn't see
why, why, why couldn't he
sing his song twice
just for me.*

‘Ga je volgende week dan wel een keer met ons mee?’

‘Weet ik nog niet. Lois zou me ook helpen met kleding uitzoeken,’ zegt ze om er vanaf te zijn.

‘Tjee, shoppen met Lois...’ Juliette kijkt stinkend jaloers. Sofie kan nog net: ‘Heel veel plezier dan morgen,’ uit haar mond krijgen.

De meeste leraren zijn inmiddels gewend aan een ‘ster’ in hun klas. Geen leuke rekensommen of grappig bedoelde opmerkingen meer. Alleen Eikel komt vrijdagmiddag, het voorlaatste uur, nog een keer op haar volgende optreden terug.

‘Het lukt helaas niet om voor de hele klas een bus te regelen,’ vertelt hij. ‘De schoolleiding wil er pas geld aan besteden als je in de finale komt, Daisy,’ legt hij uit. ‘Dat vinden ze pas echt bijzonder.’

Ze bedoelen dat zoiets een goede reclame is voor onze school, en dat zo'n uitgave dan pas verantwoord is.' Hij trekt er een speciaal gezicht bij, alsof hij het er niet mee eens is. 'Voorlopig gaan ze ervan uit dat je wel heel erg veel geluk moet hebben om de finale rondes te halen, en dat ze het geld voor die bussen in hun zak kunnen houden. En nu gaan wij er met z'n allen voor duimen dat ze ongelijk krijgen. Weet je trouwens al wat je morgen gaat repeteren?'

Eikelenboom vraagt het uit belangstelling, niet om zich via haar een beetje popi te maken. Dat merkt Daisy aan de manier waarop hij haar aankijkt, aan de toon van zijn stem ook. Daarom vertelt ze dat misschien met haar gitaar zal optreden en daarvoor moet repeteren. Kortgeleden vond ze het nog doodeng om een vraag te beantwoorden terwijl de hele klas luisterde. Nu vertelt ze rustig dat Lois heeft opgebeld om te overleggen, en dat ze deze week foto's moest laten maken voor een krant. Haar klasgenoten vinden het leuk dat ze niet geheimzinnig doet, merkt ze. Niemand toont zich ook verbaasd over wat ze vertelt. Zo snel kunnen dingen dus gaan.

